

Medlem med at sige, at han har ikke reddet noget for Roskilde Domkirke. Jeg var sindet paa Grund af de forandrede økonomiske Forhold for Kirken ogsaa uden det ærede Medlems Henstilling at søge en Bevilling til Kirken.

Det ærede Medlem var misfornøjet med mine Svar til ham, og jeg forstaaer dette. Vi er jo saa uenige, at jeg ikke kan forlange, at det ærede Medlem skal være tilfreds med mig. Han kunde ikke forstaa, at jeg som demokratisk Kirkeminister kunde modsætte mig et Ønske om Bispevalg, der var baaret frem af saa mange Menighedsraad. Jeg maa dèr gøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvad jeg før har gjort opmærksom paa, at Menighedsraadene desværre ikke repræsenterer Sognemenighederne i ret høj Grad. Dersom vi undersøger, hvor mange kirkelige Vælgere der staaer bag ved Menighedsraadene, kommer vi til et ganske overordentlig kummerligt Resultat; Forholdet staaer jo i Forbindelse med den Valgmaade, man har, og som jeg og mit Parti i sin Tid var imod. Vi ønskede ikke, at man skulde optage særlige Lister, men ønskede, at alle, der ikke havde meldt sig ud af Folkekirken, skulde have Valgret. Jeg kunde altsaa ingenlunde gaa ind paa at lade de Menighedsraad, som i Virkeligheden repræsenterer saa lidt, som de gør, foretage Bispevalg, selv om jeg overhovedet kunde gaa med til Bispevalg.

Det ærede Medlem bebrejdede mig saa atter, at jeg ikke havde fulgt Biskop Ostens Indstilling med Hensyn til Udnævnelse af Provsten paa Færøerne, og sagde, at det var dog Skik, at Ministeren fulgte Biskoppens Indstilling. Ja, naar Biskoppens Indstilling er saadan, at Ministeren kan tage Ansvaret ved at følge den. Men jeg maa atter understrege: Det er Ministeren, der har Ansvaret, og naar han føler, han ikke kan tage Ansvaret for at følge en Biskops Indstilling, følger han den selvfølgelig ikke. Det haaber jeg heller ikke, det ærede Medlem vilde gøre. Derfor kan han heller ikke forlange, at jeg skulde gøre det. Det ærede Medlem sagde, at det maatte dog være saaledes, at Biskoppen har særlig Forstand paa, hvem der skal være Provst, fordi Biskoppen har Skoletilsyn. Det ærede Medlem røber her, at han ikke har meget Kendskab til Biskoppens og Provsternes Forhold til Skolerne. Biskoppen har intet med Provsten at gøre med Hensyn til Skolevæsenet. Biskoppens Forhold til Skolevæsenet er i det hele taget ganske overordentlig løst, medens Provsten derimod staaer som Formand i Skoledirektionen.

Jeg maa gøre den Tilstaaelse, at det

ærede Medlem har bedrøvet mig med sine Udtalelser i Aften. Jeg sad forleden Dag og glædede mig over, at det ærede Medlem talte for en „§ 8“ for Præsterne. Jeg forbavsedes jo nok derover, og jeg udtalte min Forbavselse, men jeg hører nu, at det ærede Medlem forstaaer noget andet ved denne Afskedigelsesparagraf, end jeg havde forstaaet derved, idet han ikke vil lægge Indflydelsen i Menighedens Haand, men vilde have et eller andet højere Nævn, der skulde foretage disse Afskedigelser: man skal have et Nævn i vor Folkekirke, der skal sidde og passe paa, at alt er i Orden, at alle vore Præster har den rette Lære, og hvis der er noget i Vejen, skal dette Nævn smidte dem væk, vel sagtens selv om ogsaa Sognemenigheden ønsker at beholde vedkommende Præst; hvis han har vakt Ubehag for Nævnets Øjne, skal han væk; Nævnet kommer straks og fjerner ham. Nej, en § 8 af dette Indhold ønsker jeg ikke at være med til. Men jeg maa tilstaa, at efter dette forbavser det mig noget, at det ærede Medlem kunde udtale sig, som han gjorde, for han sagde gentagne Gange, at nu havde Kirkeministeren rejst Landet rundt og paa utallige Møder talt om, at vi skulde have en § 8 for Præster. Derefter maatte jeg virkelig gaa ud fra, at naar det ærede Medlem udtalte, at nu gjaldt det Handling og ikke Ord, mente han, at vi skulde have en § 8 som den, jeg har udtalt mig for, hvor det er Sognemenighederne, der har Indflydelsen. Efter de Udtalelser, der nu i Aften er faldet, forstaaer jeg, at Spørgsmaalet om at fremsætte et Forslag om en Afskedigelsesparagraf for Præsterne dog nok alligevel hører ind under det, der er indbefattet under Borgfreden. Hvis vi kommer ind paa et saadant Forslag, vil der vistnok rejse sig saa store principielle Spørgsmaal, at det er rettest foreløbig at lade den Sag ligge, ogsaa mest hæderligt lige overfor den Borgfred, som ogsaa jeg er gaaet ind paa.

Det ærede Medlem talte saa om, at jeg ikke havde Ret i min Opfattelse af § 75 i den gamle Grundlov, naar jeg hævdede, at et Flertal i den grundlovgivende Rigsforsamling ikke mente, at der deri skulde ligge noget Tilsagn om en repræsentativ Forfatning for vor Folkekirke. Jeg fastholder, at jeg har Ret til at sige dette. Jeg mener, at alt i Virkeligheden taler derfor. Da Forslaget kom fra det Udvalg, som havde behandlet de kirkelige Paragraffer i Grundloven, lød det vedrørende § 75 saaledes: „Folkekirkens Forfatning ordnes ved Lov, efter at en af Kongen nedsat Kommission har udtalt sig derom“. Det fremgaar